

A politikai képlet 1990 óta ugyanaz

2025 augusztus 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

MAGYAR ÖNRENDELKEZÉS – Magyar érdekeken alapuló kormányzás vagy a globalista akaratnak való behódolás.

Miközben a közösségi médiában a fanatizált ellenzéki talpasok elképesztő erkölcsi mélységbe süllyedve borzalmas hangnemben fenyegetnek mindenkit, aki fel meri vállalni a kormánypártiságát, a balos véleményformálók képesek a jobboldalra mutogatni, mint a közbeszéd színvonalcsökkenésének okozójára. Holott dokumentált tény, hogy a hangnem durvulásának spirálját a média indította el még az Antall-kormány regnálásának idején, amikor nem létezett nap, hogy a balliberális sajtóban ne jelent volna meg egy vagy több olyan írás, mely a politikai vezetés támadásának ürügyén a nemzeti értékrendet vette célba, nem ritkán útszéli stílusban.

Volt mire alapozzanak, hisz nem egy esetben ugyanazok uszítottak a kormány ellen, akik az ötvenes években az osztályellenség kiirtására buzdítottak. Másrészt hazudhat bárki bármit, nem a jobboldal volt az, mely az ellenzéki szavazókat patkányozta és véglényezte, nem a jobboldal hívott fel arra, hogy a feleségének szavait a saját otthonában titokban felvevő önjelölt ellenzéki messiás híveit kezeljük úgy, mint a pestiseseket, hanem fordítva.

A jobboldal annyit tesz, hogy – végre-alahára – nyíltan, egyértelműen és köntörfalazás nélkül beszél arról, hogy a szembenállók idegen zsoldban végeznek nemzetellenes tevékenységet Magyarországon. Amikor a kilencvenes években Csurka István erre rá mert mutatni, országos hajtóvadászatot hirdettek ellene.

Szomorú jelenség, hogy a politikai ellentétek baráti kapcsolatokat tesznek tönkre, sőt nem egyszer családok is rámennek erre. Különösen, hogy mindkét táborban vannak jóhiszemű, jó szándékú emberek, ha nem is feltétlenül ugyanazon arányban.

Lentulai Krisztián találó megfogalmazása szerint az ellenzéki oldalon a többség hóhért keres, olyan embert, aki elmozdíthatja a jelenlegi kormányfőt a pozíciójából, és véletlenül sem államférfit, aki képes az ország hajóját kormányozni a nemzetközi politika háborgó tengerén.

Magyar Péter szerencséje, hogy nagyon sokan elhitték róla, hogy fogja fókuszálni a kormányváltást kívánók akaratát. A Tisza Párt egy nagyra nőtt, sikeres médiahack. Kellott persze ehhez a globalista erkölcscentrum hathatós támogatása, az ellenzéki szavazók másfél évtizedes frusztráltsága, a hazai és a nemzetközi globalista sajtó következetes uszítása is.

Ha Isten ne adja, de ez a párt jövőre kormányra kerül, azok számára, akik nemzetépítést, sikeres, független Magyarországot remélnek, igen keserű lesz a kijózanodás. Egyelőre Magyar Péter ígérethalmazának rózsaszín ködében élnek, nem veszik észre, hogy a Kutyapárt „örök élet, ingyen sör” színvonalán mozog. Különösen igaz ez az állami ünnepünkön meghirdetett legújabb ígéretcsomagra.

Emlékezzünk vissza, az 1994-es SZDSZ–MSZP-koalíció megkötése mögött aligha az értékközösség volt a fő mozgatórugó, bár az is létezett: a nemzeti oldal intenzív gyűlölete, a proletár internacionalizmus és kozmopolita libertarianizmus eszmei rokonságának jegyében. A fő ok az volt, hogy azok, akik az SZDSZ-re tették a zsetonjaikat, a pénzüknél akartak lenni. Nem számított, hogy ezzel az antikommunista mítoszt szertefoszlató gesztussal olyan kényszerpályára állítják a pártot, amelynek szükségképpen vége volt a politikai palettáról való 2010-es eltűnés.

Eddigi életpályája alapján semmi okunk feltételezni, hogy Varga Judit volt férje bármit is be akar tartani az ígéreteiből, s hogy a saját önös érdekszempontjait bármiféle nemes cél felülírhatja valaha. De feltéve, hogy mégis szuverén magyar politikát akarna majd folytatni, gondolhatja bárki komolyan azt, hogy MP globalista megbízói és tartói ezt hagyni fogják?

A Mi Hazánk szavazóinak zöme azok közül kerül ki, akik a „néppártosodás” elhívti Jobbik szinte hívei voltak, akik komolyan veszik az egykori MIÉP önmeghatározását: se nem jobb, se nem bal, keresztény és magyar. A párt politikai vonalvezetése megfelel a nemzeti oldal 2010-es győzelmét követő első ciklus jobbikos politikájának, az akkor még nemzeti radikális párt számos kormányzati elterjesztést megszavazott, lényegében az 1998 és 2002 közötti MIÉP örökébe lépve.

Jut ugyanakkor bűven a kormánynak is a bírálatból, egyes esetekben igazságérzetünket is karcolhatja egyik-másik retorikai kiszólásuk. Az viszont aligha tagadható, hogy a két nemzeti pártot összeköti valami: mindkettő a nemzetek megszüntetésére törekvő globális világhatalmat tekinti az első számú ellenségnek. Ugyanakkor ott

van az a többek által tagadott, de nagyon is életszagú lehetőség, hogy olyan parlamenti mandátumeloszlás alakul ki a 2026-os választás eredményeként, amelyben a Mi Hazánk a mérleg nyelve lehet. Vélhetően ez is belejátszik abba, hogy az MH soha nem kapott olyan médiaössztüzet a kormányoldalról, mint amit anno a Jobbik,

amellett persze, hogy utóbbi nagyobb szavazóerőt, s így reális veszélyt képviselt. Ha Vona Gábor nem akarta volna lerövidíteni a hatalomba vezető utat azzal, hogy elfogadja Simicska Lajos bosszúhadjáratában a neki szánt szerepet, most ? lehetne Magyar Péter helyében. Ha a nietzschei Wille zur Macht, a hatalom akarása türelmetlenségre sarkall, könnyen orra bukik az irreális álmokat kergető politikus, s jut oda, ahová Vona a maga látszatzártocskájával.

A kormány szavazótáborának gerincét azok képezik, akik Orbán Viktorban olyan történelmi formátumú, világpolitikai jelentőségű személyiséget látnak, amilyen nem sok születik egy évszázadban. Számukra másodlagos, hogy a gazdaságpolitika kedvezményezettjei között felülreprezentáltak a rendszerhez közel álló személyek.

Többségük úgy véli, hogy ha minden igaz lenne, amit az ellenzék e jelenségkörrel állít, még akkor is összehasonlíthatatlanul jobb a magyar létesítmények optimalizálásának szempontjából az Orbán Viktor vezette Fidesz–KDNP-szövetség, mint bármilyen opció, amit az ellenzéki oldal eddig kitermelt magából.

Másrészt okkal hihetjük, hogy ez a jelenség általános, a politika szükségképpen sajátja, ráadásul még nem is rendszerfüggő, a nyugati típusú demokráciát megelőző politikai rendszerekben is jellemző volt. Körösi Andrásnak megjelent egy alapos tanulmánya a kilencvenes években a politikai patronázsról, amelyben azzal a jelenséggel foglalkozott, amikor demokratikus rendszerekben a közhivatalba történő kinevezés – beleértve az állami vállalatokat is – „nem szaktudáson vagy hivatali érdemeken, hanem politikai bizalmon és lojalitáson alapul”. (Demokrácia és patronázs, Politikatudományi Szemle 1996/4.) Az adott politikai hatalomhoz közel álló gazdasági szereplők favorizálása igencsak hasonlatos a patronázsjelenséghez.

A modern kor rákfeneje, a politikai korrupció az, amikor semmiféle demokratikus legitimitációval nem rendelkező háttérgrémiumok – ezek közül leggyakrabban a Soros-birodalmat szokás emlegetni, ami annyiban szerencsés, hogy ennek tevékenysége jelentős mértékben átlátható és dokumentált – lábön megvásárolnak politikusokat vagy komplett politikai eliteteket. A magyar kormány azért áll a globalista média célkeresztjében, mert nem fogadta el a júdáspenzt.

Mindezek mellett a jobboldal szavazóit összeköti a nemzeti felelősség, a távlatokban való gondolkodás, a hagyományos értékrend, ami megjelenik az elmúlt másfél évtized kormánypolitikájában is. A kormány hívei könnyen megérik azt a veszélyt, amit a másik oldal törekvései jelentenek a magyar jövőre nézve. Mert bárhogy is forgatjuk,

ez az, ami 1990 óta nem változott: a baloldal, amely fogantatásában hagyomány- és nemzetellenes, mindig Magyarországon kívül kereste az igazodási pontot. Moszkva helyett Brüsszel, számukra ennyi volt a rendszerváltás – az önálló, nemzeti arcú politika fel sem merült mint elvi lehetőség.

Magyar Péter és Dobrev Klára között a fő különbség a politika csomagolása. Utóbbi nyíltan vállalja, hogy híve az Európai Egyesült Államok rémlátomásának, egy olyan olvasztótégely megteremtésének, amiben a nemzetek eltűnnek mint politikai akaratképző entitások, míg az ellenzék jelenlegi fő hatalomaspíránása nagyon kicsi szuverenitásfeladásnak nevezi a globalistáknak való behódolást.

A képlet ugyanaz 1990 óta: önelvű, a magyar érdekeken alapuló kormánypolitika vagy az idegen, nemzetgyilkos globalista akaratnak való behódolás. Minimális realitásérzékkel elég könnyű eldönteni, melyik ígér magyar jövőt.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló